

- ті, що вчиняються шляхом пошкодження конструктивних частин житла, приміщення чи сховища, зокрема вікон, стін, даху тощо;
- ті, що вчиняються шляхом проникнення до житла, приміщення чи сховища на законних підставах та переховування там до настання сприятливих умов для вчинення злочину;
- ті, що вчиняються з використання вибухових речовин;
- ті, що вчиняються із застосування спеціального обладнання, в тому числі комп'ютерної техніки;
- ті, що вчиняються із використання спеціальної екіпіровки для спуску на відкриті вікна і балкони.

Отже, підсумовуючи наведене можна дійти висновку, що сьогодні працівники кримінальної поліції зіштовхуються з багатьма видами крадіжок, поєднаними із проникненням до житла, іншого приміщення чи сховища. Враховуючи вказане, при знанні останніми класифікації таких крадіжок, оперативні працівники зможуть швидше зорієнтуватися щодо напрямів отримання первинної оперативно-розшукової інформації.

Список бібліографічних посилань

1. Конституція України : закон України від 28.06.1996 № 254к/96-ВР // База даних (БД) «Законодавство України» / Верховна Рада (ВР) України. URL: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/254k/96-вр> (дата звернення: 22.10.2017).
2. Цивільний кодекс України : закон України від 16.01.2003 № 435-IV // БД «Законодавство України» / ВР України. URL: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/435-15> (дата звернення: 22.10.2017).
3. Статистичні дані Генеральної прокуратури України // Генеральна прокуратура України : офіц. сайт. URL: <http://www.gp.gov.ua/ua/stat.html> (дата звернення: 22.10.2017).
4. Шеремет А. П. Криміналістика : навч. посіб. 2-ге вид. Київ : Центр учбової літератури, 2009. 472 с. URL: <http://uchebniks.net/book/84-kriminalistika-navchalnij-posibnik-sheremet-a-p.html> (дата звернення: 22.10.2017).

Одержано 21.11.2017

УДК 355.02

Сергій Павлович ПОНОМАРЬОВ,

кандидат юридичних наук,

докторант Харківського національного університету внутрішніх справ

ШЛЯХИ ПОКРАЩЕННЯ ОБОРОНОЗДАТНОСТІ УКРАЇНИ

Оборона країни належить до найважливіших функцій держави, є справою всього народу і конституційним обов'язком кожного громадянина. Конституцією України визначено, що захист Вітчизни, незалежності та територіальної цілісності України, шанування її державних символів є обов'язком громадян України. А тому діяльність

держави щодо організації оборони має першочергове значення для сталого її розвитку та підвищення добробуту громадян, передусім в умовах гібридної війни, в якій перебуває Україна.

Питанню оборотнотдатності України присвячені праці таких вчених як: В. Б. Авер'янова, Є. В. Доніна, В. В. Сокурєнка, Я. М. Когута, С. П. Латіна, Ю. І. Пушкарьова та інших.

В сучасних умовах основними партнерами України в її діях по забезпеченню своєї незалежності, зміцненню обороноздатності і відсічі агресії з боку Росії залишаються Сполученні Штати Америки, країни – члени Північно-Атлантичного альянсу (НАТО) та Європейського Союзу, які вважають незалежність України одним із стримуючих факторів геополітичних амбіцій Росії, але вони також враховують позаблоковий статус України і обмежуються наданням політичної, економічної та військово – технічної допомоги.

Вирішуючи проблеми забезпечення національної безпеки, Україна має, насамперед, розраховувати на власні внутрішні ресурси, тобто, перш за все, на саму себе. Західні країни Європи та і США мають сьогодні свої внутрішні проблеми економічного і морально-духовного характеру, вони роз'єднані в зовнішній політиці і ослаблені кризами в економіці, тому розраховувати на їх більш активну роль та зростаючу матеріально-технічну допомогу Україні не варто, а необхідно готувати власні сили і ресурси на забезпечення своєї національної безпеки, враховуючи існуючі для неї виклики і загрози сьогодення.

У 2014 році були проведені Парламентські слухання на тему : «Оборонотдатність України у ХХІ столітті: виклики, загрози та шляхи їх подолання» на яких було розглянуто основні проблеми у цій сфері, а саме: посягання на державний суверенітет України; втручання у внутрішні справи України; незавершення договірно-правового оформлення і недостатнє облаштування державного кордону з Російською Федерацією; посилення мілітаризації держав у регіоні; нарощення угруповань військ та озброєнь поблизу кордону України; активізація розвідувальної та розвідувально-диверсійної діяльності спецслужб; загроза скоєння терористичних актів на важливих стратегічних об'єктах; незаконне ввезення в Україну та сприяння з боку Російської Федерації ввезенню зброї, боєприпасів, вибухових речовин і наркотичних засобів; використання енергетичної і торговельно-економічної залежності від Російської Федерації; загострення безпекової ситуації в Молдові; посилення економічного та інформаційно-психологічного тиску; намагання російської сторони маніпулювати суспільною свідомістю, зокрема шляхом поширення недостовірної, неповної або упередженої інформації [1].

Подолання всіх цих проблем та покращення обороноздатності України можливе шляхом реформування сектору безпеки. Сьогодні загрозу безпеці становлять не тільки військові загрози, котрі вимагають оборонних реагувань, а й невійськові, такі як тероризм, громадянські війни, організована злочинність, нелегальна торгівля чи розповсюдження вогнепальної зброї.

Сектор безпеки включає всі «державні установи та агенції, котрі мають законні повноваження для застосування сили, керування силою чи погрози її застосування.

Реформування сектору безпеки України необхідне й за наступних причин: 1) просування до стабільності та запобігання конфліктів; 2) сприяння тривалому економічному розвитку; 3) професіоналізм: створення надійного і відповідального корпусу військовослужбовців; 4) демократизація безпеки [2, с. 6].

Враховуючи реальність загроз національній безпеці України, вимоги подальшого посилення ефективності сектору безпеки і оборони, необхідно:

1) забезпечити вдосконалення законодавства в частині: зміцнення обороноздатності держави та забезпечення надійного функціонування складових сектору безпеки і оборони України у мирний час та особливий період; поетапного повернення соціальних гарантій військовослужбовців Збройних Сил України, інших військових формувань та правоохоронних органів; продовжити виконання заходів щодо повноцінного забезпечення підрозділів особливого призначення та бойових військових частин Збройних Сил України, інших військових формувань та правоохоронних органів озброєнням, військовою технікою та іншими матеріально-технічними засобами;

2) внести зміни до законів України «Про засади внутрішньої і зовнішньої політики», «Про основи національної безпеки України» та інші, щодо функціонування фінансової системи України на особливий період, забезпечення кібернетичної безпеки України та захисту інформації.

3) забезпечити раціональне, своєчасне та ефективне використання бюджетних коштів та посилити фінансову дисципліну з метою недопущення накопичення залишків невикористаних коштів на рахунках, зростання кредиторської заборгованості, відволікання коштів у дебіторську заборгованість та інше.

Слід відзначити, що це не вичерпний перелік можливих шляхів покращення сектору безпеки України. Державна політика у цій сфері повинна спрямовуватись на: забезпечення підготовки сучасної оборони до виконання властивих їй функцій; удосконалення систем публічного адміністрування у сфері оборони, включаючи відновлення

на всіх рівнях інституту керівників оборони, створення служб цивільної оборони та органів, спеціально уповноважених на вирішення питань оборони; ефективне застосування системи кадрового забезпечення централізованого типу; підвищення ефективності військово-патріотичного виховання громадян України та інше [3, с. 107].

Таким чином, з огляду на викладені проблеми у сфері обороноздатності України, безсумнівно постає питання щодо реформування та покращення цієї сфери, що і було запропоновано у викладеному матеріалі.

Список бібліографічних посилань

1. Обороноздатність України у XXI столітті: виклики, загрози та шляхи їх подолання : парламентські слухання від 23.07.2014 // Верховна Рада України : офіц. веб-портал. URL: http://static.rada.gov.ua/zakon/skl7/5session/par_sl/sl2307214.htm (дата звернення: 20.11.2017).

2. Борн Г., Флурі Ф., Ланн С. Контроль та управління: актуальність парламентського контролю над сектором безпеки. Збірник статей з фундаментальних аспектів парламентського контролю над сектором безпеки. Брюссель ; Женева ; Київ, 2006. 179 с.

3. Сокуренько В. В. Сфера оборони України: адміністративно-правове регулювання : монографія. Київ : Нац. акад. внутр. справ, 2015. 544 с.

Одержано 21.11.2017

УДК 343.132

Валерій Дмитрович ПЧОЛКІН,

доктор юридичних наук, професор,

професор кафедри кримінально-правових дисциплін факультету № 6

Харківського національного університету внутрішніх справ

СУЧАСНІ ПРОБЛЕМИ ТА НАПРЯМИ ДОСЛІДЖЕНЬ ТЕОРІЇ ОПЕРАТИВНО-РОЗШУКОВОЇ ДІЯЛЬНОСТІ В УКРАЇНІ

Сучасний період розвитку України характеризується зміною орієнтацій нашого суспільства в політичній, економічній, соціальній, правовій сферах та різким ускладненням криміногенної ситуації в країні. Це обумовлює розвиток специфічної системи наукових знань, предметом дослідження яких є типові ознаки латентних злочинів і найбільш ефективні, переважно негласні, заходи, засоби і методи, що застосовуються оперативними підрозділами правоохоронних органів у процесі оперативно-розшукової діяльності.

Теорія оперативно-розшукової діяльності сформувалась як галузь наукового знання в результаті інтеграції та диференціації наук кримінально-правового циклу. У системі юридичних наук саме теорія оперативно-розшукової діяльності покликана озброювати практику протидії злочинності комплексом наукових висновків і